

הבן דני סופר לאינס אריאל ז"ל

אמא יקרה,

לא רבים מהאנשים שבאו ללוותך בדרכך האחרונה מכירים את תולדותיך. חיים שמסמלים את אבול ותקומתו של העם היהודי, שתחילתו בשואה ובילדות האבודה על אדמת גרמניה, וסופה בישוב אדמות הנגב ועוטף עזה.

נולדת ב1930 בפרנקפורט גרמניה. בילדותך אימך סלמה נפטרה ובשנת 1933 אביך יוליוס שלא היה יכול להחזיקך אחרי עליית הנאצים לשלטון, מסר אותך לבית הילדים של הקהילה היהודית בפרנקפורט. גדלת בבית הילדים עד סוף 1939 ואביך יוליוס היה בא לבקרך כל שבוע.

היו לך חיים טובים בבית הילדים ובבית הספר בפרנקפורט. בסוף 1939 אביך, ממש בדקה ה 90 הצליח לשלוח אותך לדודים בדרום אמריקה. וכך ילדה בת 9 לבדה על האוניה לדרום אמריקה. בדרום אמריקה אצל הדודים לא היה לך כל כך טוב, יש להניח כי הילדות הקשה והקושי בהשתלבותם של משפחת מהגרים קשיי יום, לא הקל עלייך. בגיל 16 עברת לגור אצל הרב רוזמן הרב של בני עקיבא. ומשם ב1950 עלית עם הגרעין הדרום האמריקאי לאדמות הנגב של קיבוץ סעד. במשך 68 שנים לא עזבת את הקיבוץ לרגע. בסעד הכרת את אבא גם הוא יליד ברלין וניצול שואה וביחד עם אבא הקמת משפחה לתפארת, גם בתחילת הדרך בסעד לא היה לך קל. כשאחינו הבכור נפטר בהיותו בן 7 חודשים בלבד דבר שהסב לך צער רב. בהמשך גידלת דור לתפארת עם נכדים ונינים רבים. לפני כמעט 25 שנים אבא, סבא לייבל, שכל כך אהבת נפטר ואת נשאת לבדך שוב. למרות מחלותיך הרבים והכאבים לא ויתרת על כלום וגם לא הסכמת להיות נטל על המשפחה וכך גם בחודש האחרון. למרות שסבלת מקשיי נשימה לא הסכמת לוותר. אתמול עוד היית בבית שקמה והקשבת לשיעור והבוקר עוד הספקת להתקלח לפני שליבך נדם בפעם האחרונה כמעט בגיל 89.

אמא יקרה, צדיקה אמיתית אוהבת אדם, שמעולם ועד היום האחרון לא הפסקת להתפלל, סוף סוף תמצאי מרגוע לנפשך שם תפגשי את אבא אהוב נפשך ושם תעדכני אותו על המשפחה האהובה שגידלת.

ובנימה אישית: ניסינו ככל שביכולתנו להקל עליך גם פיזית וגם נפשית, גם אם לפעמים התווכחנו הכל היה מאהבה. לא עזבנו אותך אפילו לא לשבת אחת ב 10 השנים האחרונות. ובכל זאת סליחה אם פגענו הכל נעשה באהבה.

אני מבקש להודות למנגו היקרה שלמרות שהספיקה להיות רק חודש עם אמא, היתה האחרונה שאתמול נתת לה נשיקת לילה טוב.

דני בשם המשפחה.